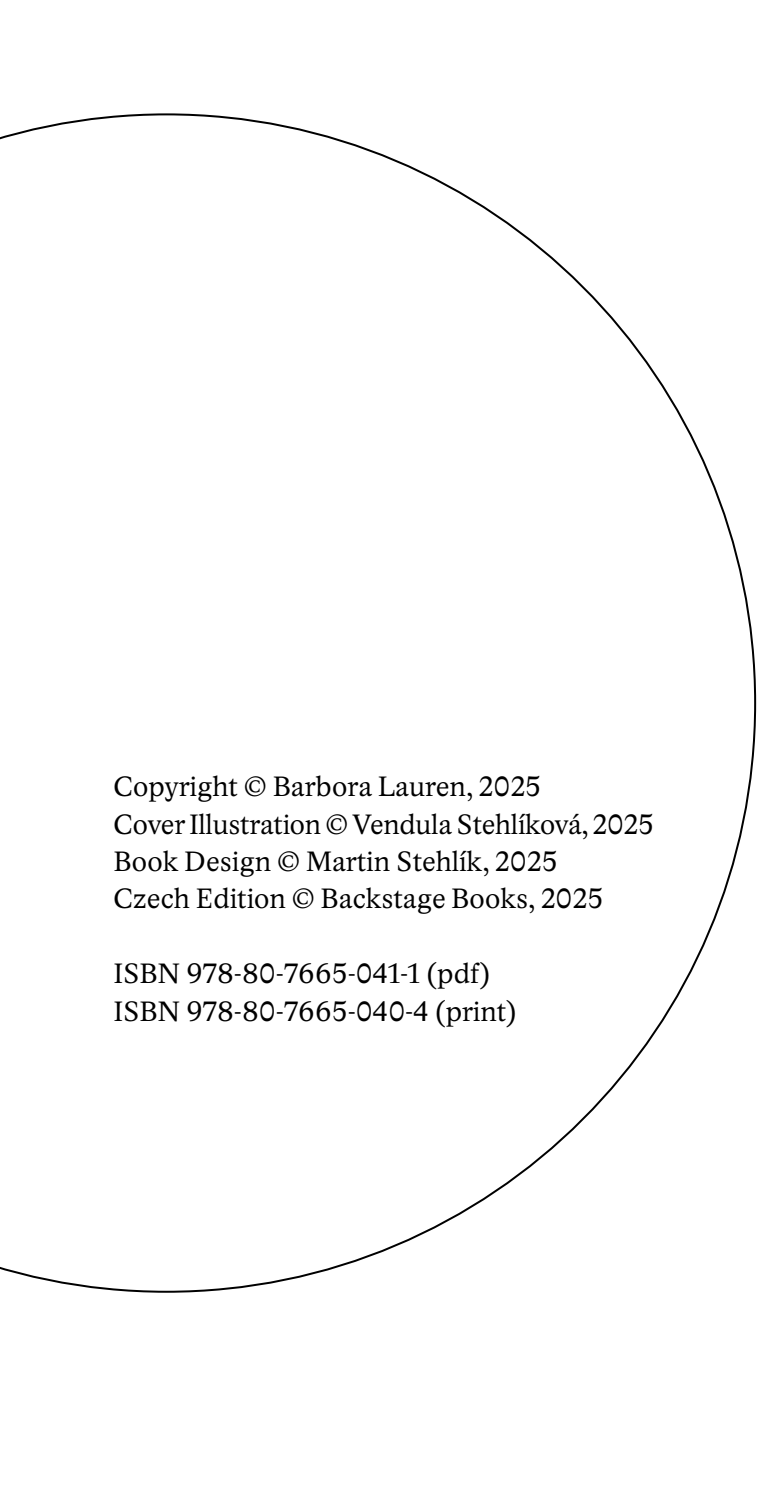

*poselství
znovu—
zrození*

*barbora
lauren*

Copyright © Barbora Lauren, 2025
Cover Illustration © Vendula Stehlíková, 2025
Book Design © Martin Stehlík, 2025
Czech Edition © Backstage Books, 2025

ISBN 978-80-7665-041-1 (pdf)
ISBN 978-80-7665-040-4 (print)

*poselství
znovu—
zrození*

Backstage Books

*barbora
lauren*

2025

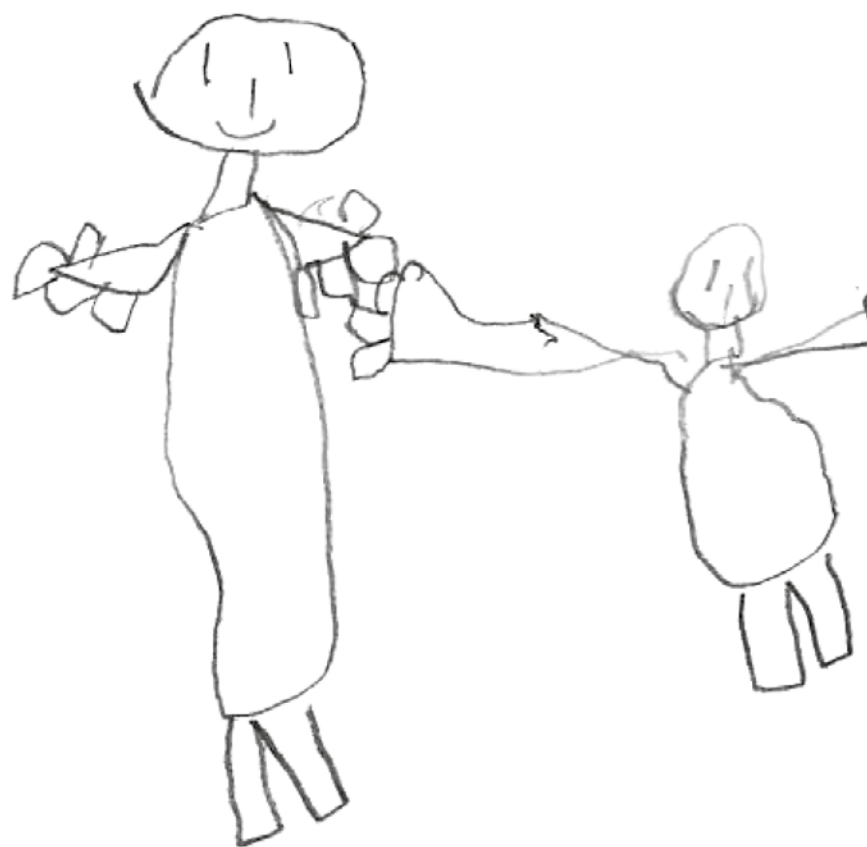
předmluva

Pokud právě držíte v rukou tuto knihu, věřte, že to není náhoda. Nejedná se o pouhé otevření stránek — je to tichý vzkaz, který k vám putoval přes neviditelná vlákna vesmíru. Něco ve vás, možná hluboko pohřbené, vás přivedlo až sem, abyste objevili poselství, které čekalo právě na vás.

„Poselství znovuzrození“ není jen příběh, ale most mezi světy, který vás zve k objevování toho, co je skryté za závojem všednosti.

Tato kniha je klíčem. Možná jste ho hledali dlouho nebo jste si dosud ani neuvědomili, že ho potřebujete. A přesto, teď jste tady. Vše, co bylo, a vše, co přijde, vás vedlo k tomuto okamžiku. Jste připraveni. Otevřete své srdce a mysl, protože to, co naleznete na následujících stránkách, může změnit váš pohled na svět i na vás samotné.

Znovuzrození je proces, který čeká na každého z nás — ne na konci, ale v každém okamžiku našeho bytí. Tento příběh je vaším průvodcem, ale skutečné poselství nosíte odjakživa ve své duši. Stačí jen naslouchat. Možná právě teď přichází ten okamžik, kdy všechno začne dávat smysl.

*Tento příběh nepatří jen mně
a mé rodině, ale všem, kdo věří,
že láska nikdy nekončí.*

*dopis sobě — z nitra,
kde už je klid*

Jsem tady. Jsem ta část tebe, která ví, i když ty teď pochybuješ. Ta, která v tobě vždycky byla, jen jsi ji možná přehlušila hlukem světa.

Vím, že jsi unavená. Vím, jak moc se snažíš. A taky vím, jak snadno se ztrácíš v tom, co není podstatné — v honbě za dokonalostí, za kontrolou, za potvrzením, že jsi „dost“.

Ale právě proto ti teď šeptám: Zastav se. Dovol si vidět. Ne až jednou — teď.

Tvá mysl je mocná. Všechno, čemu věnuješ pozornost, roste. Pokud krmíš strach, naroste strach. Pokud volíš vděčnost, uvidíš zázrak i tam, kde bys ho dřív přehlédla.

Přestaň hledat klid v tom, co je venku. Najdeš ho v sobě. V těch chvílích, kdy přestaneš spěchat a poprvé opravdu uvidíš své dítě. Jak tě drží za ruku. Jak se směje. Jak ti šeptá věci, které nejsou slova — ale jsou opravdové.

Už víš, že věci nejsou tím, co tě naplní. Je to přítomnost. Je to láska. Je to obyčejný den, který ti zůstane v srdci navždy, právě proto, že nebyl výjimečný — jen jsi byla při něm celá.

Když přijde bolest, nebojíš se jí. Jen jí dovolíš být. Protože i ona tě vede zpět k sobě.

Buď tou mámou, kterou jsi vždycky potřebovala. Tou, která nehodnotí, ale vytrvá. Která není silná tím, že všechno zvládne, ale tím, že je.

Tahle cesta není o tom stát se někým lepším. Je o návratu. K sobě. K tomu, co už víš. Co už jsi.

Už teď máš všechno, co potřebuješ. Opravdu. Jen si to dovol vidět.

radostný život

Byl to nádherný letní prázdninový den. Jako obvykle jsme chtěli dětem připravit zajímavý program a tentokrát naše cesta vedla na vyhlídku v centru města. Když jsme se lanovkou dostali na vrchol, padl nám pohled na starodávňý dětský kolotoč. Děti se hned nadšeně rozběhly, každé si vybralo své místo a kolotoč se dal do pohybu.

Stála jsem opodál a přála si, aby se čas zastavil. Jejich smích, bezstarostné přebíhání z jednoho vozu na druhý, z koně na labuť a zpět — to všechno se zdálo být z pohádky. V tu chvíli jsem si uvědomovala, jak jsou tyto okamžiky vzácné. Zachytávala jsem radost dětí na kameru, protože jsem si chtěla ten pocit uchovat, aby se tato chvíle mohla stát věčnou.

Když se kolotoč zastavil, děti mě prosily, aby mohly jet znovu. Další jízda, další smích, další okamžik, který jsem chtěla uchovat. Ale zatímco ony byly plné energie, já už začínala pociťovat únavu. Role „dokonalé matky“ mě pomalu vyčerpávala. Na zpáteční cestě, kdy jsme se ještě zastavili na hřišti, mě můj mladší syn překvapil, když se z ničeho nic svlékl a začal běhat nahý po trávě. Smál se a užíval si svobodu, každá vteřina pro něj měla nekonečnou hodnotu.

V té chvíli jsem už cítila, že je čas jít domů. Vyčerpáná, s myšlenkami na to, jak snadný byl život, než přišly děti, jsem nakonec obě odvedla zpátky. Když večer usnuly, sedla jsem si k natočeným videím a znovu prožívala den. K jednomu jsem přidala náhodně

vybranou píseň — Running Up That Hill — a sdílela s přáteli. Ani jsem tehdy netušila, jak silný význam pro mě ta píseň brzy získá.

Ten večer svítil úplněk. S manželem jsme se rozhodli provést malý rodinný rituál — vyslali jsme do vesmíru přání. Přání, aby naše rodina zůstala šťastná, zdravá, svobodná a chráněná před vším zlým. Netušila jsem, že to bude náš poslední společný večer...

Bůh slyší každou naši myšlenku, každý náš sen a jedná podle nich — i když nám se výsledky nemusí vždy líbit. Má s námi své vlastní úmysly, hlubší, větší a často složitější, než si dokážeme představit. Někdy nám dává to, o co jsme žádali, ale cesta k pochopení těchto darů může být dlouhá a bolestná. To, co vypadá jako ztráta nebo těžká zkouška, může být jen krokem na cestě k vyššímu poznání a přijetí.

nevědomý svět

Tehdy jsem si myslela, že vím, co je důležité. Žila jsem svůj život podle toho, co mi říkalo okolí, společnost, přátelé — co mi diktoval svět. Byla jsem matkou, manželkou, ženou s ambicemi, ale dnes už chápu, že jsem žila spíše v nevědomí. Neviděla jsem to, co bylo pod tím vším. A hlavně jsem neviděla pravou hodnotu toho, co jsem měla.

Byla to hektická doba. Ráno jsem vstávala s myšlenkou, co všechno musím stihnout — uklidit, zařídit, naplánovat. Dny ubíhaly v jakési monotónní rutině, ve které jsem hledala štěstí tam, kde nebylo. Když jsem otevřela oči, myslela jsem na to, jaké hračky bych měla dětem koupit, aby byly šťastné, nebo jakou dovolenou naplánovat, abychom měli krásné fotky. Myslela jsem, že lásku lze prokázat činy, které jsou vidět, ale neviděla jsem, že to, co děti skutečně potřebovaly, jsem byla já — jen já. Má přítomnost, má láska, má klidná náruč.

Pamatuji si, jak si jednou děti hrály vedle mě a smály se něčemu, co už si dnes nepamatuji. A já? Přemýšlela jsem, jaké by to bylo, kdybych měla víc času, víc peněz, víc energie. Možná bych se mohla cítit lépe, říkala jsem si tehdy. Neviděla jsem, že štěstí sedělo přímo vedle mě.

Jednoho dne, když jsem stála v kuchyni, přišel ke mně můj syn s rozbitou hračkou. „Mami, opravíš mi to?“ zeptal se a podával mi své malé autíčko s ulomeným kolečkem. Byla jsem zrovna ponořená do seznamu úkolů, které jsem si ten den napsala — nákup,

vaření, úklid. Podívala jsem se na něj a odpověděla: „Teď nemůžu, udělám to později.“ Viděla jsem, jak sklopil oči a zamumlal: „Dobře,“ a pak odešel do svého pokoje. Ten moment jsem tehdy přešla, ale dnes bych dala všechno za to, abych mohla vrátit čas a říct: „Ano, pojď, opravíme to spolu.“

Nevěděla jsem, že pokaždé, když jsem dala přednost něčemu „důležitějšímu“, jsem přišla o nenahraditelnou chvíli. Myslela jsem, že mám spoustu času, že na všechno bude čas. Ale ve skutečnosti mi mezi prsty unikaly ty nejcennější okamžiky, o kterých jsem ani nevěděla, že je mám.

Žila jsem v přesvědčení, že si musím všechno zasloužit, že radost a štěstí přijdou, až dokončím všechny povinnosti. A tak jsem běžela životem, hromadila věci, plnila cíle, hledala dokonalost. A přitom jsem přehlížela to nejcennější, co jsem měla — svou rodinu, své děti, ten obyčejný každodenní život, který byl sám o sobě tím největším darem.

Tehdy jsem to nechápala. Když se na to podívám dnes, vidím, že jsem nevěděla nic. Myslela jsem si, že mám všechno pod kontrolou, ale co jsem skutečně měla? Prázdné chvíle naplněné spěchem, povrchní radosti a neustálé očekávání něčeho „lepšího“.

A pak přišel den, který všechno změnil. Svět, jak jsem ho znala, se zhroutil. Den, který mě donutil se probrat a žít život, který jsem si nikdy nedokázala představit.

den, kdy se zastavil čas

Ráno jsem otevřela oči do letního dne, kdy slunce skrze zatažené rolety jemně hladilo můj obličej a pobízelo k probuzení. Vedle mě klidně ležel můj manžel, každý den probuzený o něco dříve. V tichosti přemýšlel nad tím, co ho dnes v práci čeká. Už brzy měl odejít, jako každé ráno, aby se včas vydal do práce. Ale předtím, než odešel, měl svůj každodenní rituál s naším druhorozeným synem — ten už se mezitím probouzel v dětském pokoji. Každé ráno ho syn přivítal s nadšením a než manžel vyrazil z domu, společně zahájili den tím, že mu připravil mlíčko. Starší syn, který po mně zdědil lásku ke spánku, klidně spal dál a užíval si prázdninové volno.

Slunce se pomalu šplhalo výš a výš na obloze, jeho paprsky zesilovaly a já přes zavřená víčka cítila, jak na mě dopadají jasnější a teplejší světelné proudy. Pak jsem uslyšela kroky. Z vedlejšího pokoje se ozval dupot malých nožiček. Můj mladší syn se probudil a rozběhl se rovnou k nám. Vždycky mířil k tatínkovi, aby spolu zahájili svůj ranní zvyk. Dnes ale bylo něco jinak. Syn se vyšplhal na postel, přelezl přes svého otce a zamířil přímo ke mně. Přitulil se mi k hrudi a já ho objala. Smála jsem se: „Co se to děje? Maminka má dneska přednost před mlíčkem?“ Všichni jsme se smáli.

Jeho malá ručka se mi zapletla do vlasů, hebká dětská pokožka mě hřála při každém dotyku. Cítila jsem tu vůni dětské nevinnosti, která člověka dokáže naplnit klidem a radostí. Vnímat jeho jemné vlásky, slyšet

jeho rozzářený smích — to byly ty malé zázraky každodenního mateřství, které nikdy nezevšední. Manžel se mezitím nenápadně vytratil do práce, a tak jsme to ráno měli jen pro sebe — jen já a můj mladší syn. Náš starší syn stále tvrdě spal, ponořený do snů.

Po chvíli jsme se rozhodli sejít dolů. Po cestě ze schodů jsme si povídali a já cítila, že dnešní den bude výjimečný. Slunce pálilo, a tak mě spontánně napadlo, že strávíme dopoledne v bazénu na zahradě.

„Pojď, půjdeme si hrát do bazénu.“

Ta neplánovaná změna v naší rutině byla osvobozující. „Hurá,“ zajásal syn.

„Cák, cák, maminko!“ smál se, až se jeho smích rozléhal po celé zahradě, a tak jsme si společně užívali chvílky plné radosti. Voda chladila naše těla a v tu chvíli neexistovalo nic než teplo slunce, šplouchání vody a jeho hlas, který zněl jako melodie dětské bezstarostnosti.

Náš starší syn se mezitím probudil. Jakmile jsme se vrátili do reality z našeho malého snového světa, pustila jsem se k běžným denním úkolům. Obvyčejný den se znovu rozběhl se svým nekonečným koloběhem domácích prací. Na jednom konci domu jsem uklízela a na druhém už synové vytvářeli nový nepořádek. Takový je úděl matky — být neustále v pohybu, připravená plnit nesčetné povinnosti. Být matkou je zkouška, výzva, ale i největší požehnání, které život nabízí.

Udržovat domácnost, být oporou svému manželovi a zároveň láskyplnou a trpělivou matkou — to jsou role, které vyžadují neustálou pozornost a péči. Harmonii domova nelze podceňovat. Muž postaví dům, ale žena z něj vytvoří domov. A v tomto domově jsou tyto

každodenní drobnosti tím, co naplňuje život smyslem. Jelikož jsem milovnice pořádku a detailistka, na čistotě jsem si vždy zakládala. „Čistota půl zdraví,“ říkala moje maminka a já to měla zapsané za ušima už od dětství.

Dětský smích a skotačení mých skoro dvojčat mi v těch chvílích připomínaly melodii, která naplňovala náš domov. Měla jsem ráda, když se smáli a běhali kolem mě, i když občasný pláč a křik, když jeden zbořil druhému pečlivě postavený hrad z kostek, patřily k běžnému životu. Vtom se najednou otevřely dveře a já si uvědomila, jak jsem se zase nechala pohltit úkli-dem. Hodiny ukazovaly víc, než jsem chtěla. Manžel byl doma — dnes nějak brzy. S hadrem v ruce jsem pozorovala, jak kolem mě proběhl jeden syn, za ním druhý a oba mířili přímo do náruče svého usměvavého otce.

„Mám ještě jednu schůzku na hřišti,“ pronesl manžel a s kluky v patách dodal: „Kluci, jdete se mnou?“ Nadšený výkřik „Jo, jo!“ se nesl domem, zatímco běželi zpět, aby se oblékli. Manžel se na mě podíval a řekl: „Až se vrátíme, pojedeme na výlet. Připrav se, ať můžeme hned vyrazit.“ Pak jsem slyšela už jen zabouchnutí dveří a ticho. „No jo, tatínek,“ pousmála jsem se v duchu. Vzpomněla jsem si na včerejší ráno, kdy mě bez varování bodlo u srdce. Klesla jsem na kolena a manžel na mě udiveně zíral, ptal se, jestli jsem v pořádku. Sotva jsem se zvedla, zazvonil mi telefon. Volala má maminka. „Babička měla srdeční příhodu, odvezla ji záchranka,“ řekla tiše.

Babička mi vždy říkávala, že jsem byla jejím duchovním spojením. Vždycky mi říkala, že jsem jí zachránila život, když jsem se narodila. Tehdy, když jsem poprvé vdechla život, ona byla na jeho konci. A přesto

se mnou ještě zůstala. Pamatuji si, jak mi maminka vyprávěla, že když mě porodila, babička trvala na tom, že mě musí vidět, přestože byla upoutaná na přístroje.

„Musela jsem tě vidět, abych věděla, že je život stále krásný, že to stojí za to,“ říkávala mi.

Ta její slova se mi stále vracela v těch nejméně očekávaných okamžicích, chtěla mi tím připomenout, že jsem byla vždy spojena s něčím větším než jen sama se sebou. Po včerejším telefonátu jsem se intenzivně modlila, aby s námi babička ještě zůstala. Dnes jsem se rozhodla, že zavolám mamince já a zeptám se, jak je babička na tom. „Zlepšuje se,“ řekla mi do telefonu a já cítila úlevu. Cítila jsem vděk. Když jsem položila telefon, podívala jsem se na hodiny — bylo poledne. Musím rychle do sprchy, abych byla připravená na odpolední plány. Vyšla jsem z koupelny a mobil zvonil. Volal manžel. „Už asi jedou zpátky,“ pomyslela jsem si a bez váhání zvedla telefon: „Ano? Už jedete?“ řekla jsem, než mi došlo, co se na druhé straně děje. Z telefonu se ozval zoufalý nářek, slova, která jsem nechtěla slyšet, natož jim rozumět. „Našeho syna srazila dodávka... letí pro něj vrtulník.“ Ta slova mi drtila mysl. V tu chvíli, jak se říká, by se ve mně krve nedořezal. Klesla jsem na kolena, stejně jako včera, když jsem cítila tu nevysvětlitelnou bolest u srdce. Tentokrát jsem tam ale klečela s pocitem, že těch bodnutí je nespočet. Křičela jsem: „Ne! Ne! Pane Bože, prosím, neber mi ho!“ Třásla jsem se bezmocí, modlila se k andělům, k božímu světlu — k čemukoli, co by mohlo zastavit tu noční mŕru.

V náručí jsem držela jen jeho obraz — ten nezapomenutelný smích, hebké vlásy, co se mi vždy proplétaly mezi prsty, a ty nevinné, důvěřivé oči, které mě

vždycky hledaly. Nedokázala jsem si připustit, že bych ho už nikdy neslyšela smát se, necítila jeho malou, ale pevnou náruč, která mě vždy objímala s takovou láskou a bezpodmínečnou důvěrou. Odmítala jsem dát prostor myšlenkám na to, že by ten úsměv mohl zmizet navždy. Nešlo to. To nemůže být pravda.

V šoku, v té bezmoci, která mě pohlcovala celou svou tíhou, jsem si najednou uvědomila, že musím něco udělat. Musím zavolat manželovi zpátky, musím zjistit, co se děje. Třesoucíma se rukama jsem vytáčela jeho číslo. V hlavě mi zněla jediná otázka, která se bolestivě zadržovala v každé myšlence. „Kde jste? A kde je jeho bratr?“ pronesla jsem zoufale, hlasem, který se mi lámal, sotva jsem ta slova dokázala vyslovit.

V hlavě mi vířilo tisíce scénářů, všechny stejně děsivé. Ta děsivá nejistota, co bude následovat, mi kradla dech. Věděla jsem, že musím být silná, že musím věřit, ale strach mě svíral tak, že jsem cítila, jak mě ten stisk pomalu drtí.

Rychle jsem se oblékla a vyběhla ven. Voda z mokrých vlasů mi ještě stékala po zádech, ale v té chvíli jsem to sotva vnímala. Myšlenky byly roztříštěné a rozmazané, jako kdybych plula mlhou, ale jediná věc byla jasná — musím být co nejrychleji u svého prvorozeného syna. Potřebovala jsem ho obejmout, cítit jeho teplo, ujistit se, že je v pořádku. V té hrůze mi najednou blesklo hlavou, jak nesmírně vděčná mohu být, že alespoň on je v bezpečí.

Když jsem dorazila na místo, policisté se pohybovali kolem a já jsem se cítila být ve zpomaleném filmu, kde každý krok trvá celou věčnost. Hledala jsem svého syna mezi všemi těmi lidmi, ale moje oči zůstaly

prázdné, ztracené ve strachu. Konečně jsem ho uviděla, seděl na lavičce, se sklopenou hlavou, klidný a tichý, asi si uvědomoval závažnost toho, co se stalo, ale říkala jsem si, že je ještě příliš malý na to, aby tomu plně rozuměl. Padla jsem na kolena před ním a objala ho. V tu chvíli jsem se rozplakala — ale byly to slzy úlevy, že on je v pořádku.

„Kde je tatínek?“ zeptala jsem se chvějícím se hlasem, zatímco jsem stále držela svého syna.

„Táta a brácha jeli za tou sanitkou, tam je vrtulník,“ odpověděl tiše a nevinně.

Ta slova mi prořízla srdce. Znamenalo to, že náš mladší syn stále žije, ale je na cestě k lékařům — a naděje, že ho znovu uvidím, byla teď jen tenkým vláskem visícím na rozhodnutí osudu.

Vtom nad námi proletěl vrtulník.

V tu chvíli jsem si připadala v pasti mezi dvěma světy — tím, kde je ještě šance na zázrak, a tím, kde už ztráta začala pronikat do každé buňky mého těla.

Svět kolem mě ztratil ostré kontury, viděla jsem vše přes závoj slz, které se mi nekontrolovatelně draly do očí. Klekla jsem si vedle svého syna, oba jsme mlčky seděli a dívali se na to prázdné místo, kde zřejmě ležel jeho bratr. Nedokázala jsem to místo vnímat jinak než jako temnou díru v realitě, něco, co by nemělo existovat.

Tolik jsem chtěla být u svého manžela a mladšího syna, být s nimi, ale neměla jsem jak. Mezi námi byla dlouhá silnice bez chodníku, auto měl manžel a já zůstala uvězněná v zoufalství a bezmoci. Policisté mi klidně, ale nekompromisně vysvětlili, že mě nemohou pustit. „Je to pro vaše dobro,“ opakovali. A já je snad i chápala, ale v tu chvíli to bylo nesnesitelné.

Znovu jsem vytočila manželovo číslo. Telefon dlouho vyzváněl, až ho konečně zvedl. Snažila jsem se ptát, jak to vypadá, chtěla jsem vědět, co se děje, a zoufale jsem prosila, abych mohla být u něj. „To ne, maminka sem nesmí,“ ozval se v pozadí záchranářův hlas. Ten pocit bezmoci mě ochromoval — v hlavě mi běželo „mé dítě bojuje o život kousek ode mě a já nemůžu nic udělat“. Říkala jsem si „záchranáři dělají, co mohou, má přítomnost by jim práci neusnadnila“.

Ta bezmoc mě šířala. Moje dítě bojovalo o život kousek ode mě a já se k němu nemohla dostat. Záchranáři potřebovali prostor, aby mohli udělat maximum pro jeho záchranu. I když jsem věděla, že jim musím věřit, v té chvíli to bylo nemožné. Byla to nepřekonatelná propast mezi mnou a mým synem a každá vteřina mě bolela víc a víc.

A pak jsem ho uviděla. Řidiče, který mého syna srazil. Stál tam. Jen tak. A já jsem stála taky. Nešla jsem k němu s hněvem. Nešla jsem k němu plná agrese. Jen jsem k němu došla, dívala se mu do očí a řekla:

„Pokud to dopadne špatně, vy sám jste se potrestal — budete s tím žít celý život. A ten pocit... ten s vámi bude do posledního dne.“

Řekla jsem to srdcem. Ne jako hrozbu, ne jako výčitku. Jen jako holou pravdu, která mi sama vyšla z úst.

Tenkrát jsem ještě netušila, že tohle... to bylo všechno. Že to bylo to jediné, co ponese. Žádný jiný trest. Žádný soud. Jen to vědomí, že srazil dítě. Policie to uzavřela jako nešťastnou náhodu. A já? Já jsem se musela naučit žít s tím, že jsem mu v tu chvíli měla potřebu říct aspoň tohle. I když to nezměnilo nic.

Pak jsem v dálce zahlédla manžela, jak ke mně běží. Byl celý od krve, rozrušený, s výrazem zoufalství

a naděje ve tváři. Když jsme se objali, slova ztratila smysl. Mluvili jsme beze slov, v tichém sdílení bolesti, strachu a naděje. V tom objetí jsme sdíleli stejnou myšlenku: „Možná ještě není všechno ztraceno.“

Po nekonečném vysvětlování policii a výsleších jsme konečně mohli jít domů. Potřebovali jsme si vzít čisté oblečení a vyrazit do nemocnice. Když jsem balila synovy oblíbené hračky, cítila jsem nepatrný záblesk naděje. Představovala jsem si, jak mu udělají radost, jak otevře oči, uvidí je a na tváři se mu objeví úsměv, i když třeba jen malý.

V hlavě jsem si opakovala myšlenku, že to musí dobře dopadnout. Slovo „musí“ bylo zaklínadlem, kterému jsem se snažila věřit, i když se mi tělo chvělo strachem.

Cesta do nemocnice se zdála nekonečná. Každá minuta v autě byla utrpením, ticho mezi námi bylo plné obav.

Policie nás vezla s majáky. Čas kolem nás se rozplýval, rozmazával se v rychlosti blikajících světel, která tančila ve tmě a připomínala stíny mezi životem a smrtí. Nemohli jsme řídit. V tomhle stavu by to ani jeden z nás nezvládl. Seděla jsem v autě, stisknutá mezi manželem a naším prvorozeným synem. Ticho v autě bylo ohlušující, přestože kolem nás vše svištělo a houkalo. Každé světlo, každý záblesk majáku nás vzdaloval od reality, připadalo nám, že opouštíme známý svět a vjíždíme do prostoru, kde panuje zoufalství a platí jen modlitby.

A přesto... Ve všem tom chaosu nás náhle pohladilo něco zvláštního — tichý šepot, který z ničeho nic probudil v našich srdcích naději. Nebyl to jen pocit, ale

sotva slyšitelný, jemný, a přesto zřetelný hlas: „Mamin-ko, jsem v pořádku.“ Bylo to tak skutečné, že jsme to všichni tři cítili. Ta chvíle byla zábleskem světla v temném tunelu, krátká euforie, která nám dodala sílu pokračovat. Cesta se zdála nekonečná, čas se podivně vlekl, každá sekunda se protahovala na minutu, a přesto jsme jeli rychle, velmi rychle.

Když jsme konečně zastavili před nemocnicí, zavalila mě vlna vzpomínek. Byli jsme tady před dvěma dny, já a můj malý syn, na kontrole s očima. Ukazoval mi tehdy sanitku a nadšeně chtěl jít právě tím vchodem, kterým jsme vstupovali, zatímco on někde uvnitř bojuje o svůj život. To místo, které mu před pár dny připadalo tak fascinující, bylo děsivé. V hlavě mi vířily myšlenky, podivné, nesnesitelné.

„Co se stalo? Co je s mým synem?“ Srdce mi bušilo tak silně, až jsem měla pocit, že praskne.

Nemohla jsem si připustit tu nejhorší možnost, že bych už nikdy neviděla jeho nevinné oči, že bych už nikdy neslyšela jeho sladký smích nebo jeho tiché „Mamin-ko, mám tě rád“. Ta slova se mi ozývala v hlavě vzdálenou ozvěnou, která mě zraňovala svou nejistotou. Slzy mi stékaly po tváři, nekontrolovatelně, byla jsem už jen prázdná nádoba, ze které teče naděje ven. Jediné, co mě drželo při vědomí, byla ta tenká nit, že to není konec. Že tam stále je.

Dveře před námi se konečně otevřely. Zastavili jsme se, když nás lékaři zvali dál. Prošli jsme kolem sálů, kde se rozhodovalo o životech, a atmosféra byla hustá a těžká. Něco viselo ve vzduchu, něco nevyřčeného. Posadili nás do malé ordinace, a když jsem pohlédla do očí

lékařů, věděla jsem, že nám nesou zprávu, kterou nikdo nechce slyšet. V jejich očích bylo něco temného, něco, co mluvilo za ně. A přesto jsem se stále držela té naděje, toho hlasu našeho syna, který jsem cítila po celou dobu cesty.

„Posaďte se, prosím,“ zaznělo. Slova dopadala těžce, dusivě, každé další slovo se stávalo ranou. „Ještě ne, ještě mi to neříkejte,“ říkala jsem si v duchu, „ještě ne.“

„Vašeho syna jsme oživovali dvě hodiny...“ Ten okamžik se mi vryl do paměti navždy. Moje naděje stále planula, držela jsem se toho posledního záchrvěvu. „Bojuje! Bojuje! Nevzdává to!“

Ale když jsem se podívala na manžela, jeho tvář zbledla, jeho oči ztratily veškerou jiskru. Něco pochoopil. Něco, co jsem já ještě odmítala přijmout.

„Bohužel,“ pokračoval lékař tichým hlasem, „jeho zranění byla příliš vážná. Udělali jsme vše, co bylo v našich silách, ale... nepřežil.“

V tom okamžiku se mi zhroutil celý svět.

v mezíprostoru, bez času

Když nám oznámili, že je mrtvý, čas se v tu chvíli zastavil. Srdce se mi rozpadlo na tisíce kusů, když jsem se snažila vstřebat tu krutou realitu. Zoufalství mě ovládlo, ale hned jsem prosila: „Chci se s ním rozloučit! Vždyť když odešel na hřiště, ani jsme si neřekli ahoj!“

Přivedli mě na operační sál, kde ležel přikrytý bílou plachtou. Když jsem to uviděla, v ten moment jsem vstoupila do jiného světa — světa, ve kterém bylo vše cizí a šedé. Ale já ho viděla tak, jak jsem si ho pamatovala — krásného, s úsměvem, který dokázal zahřát srdce.

Opatrně jsem zvedla plachtu a mé srdce se roztrhlo na ještě více kousků. I když bylo jeho tělíčko nehybné, v mé mysli se promítal film našeho společného času, jeho smích a radost. Cítila jsem touhu ho naposledy pochovat, naposledy ho pohladit a říct mu, jak moc ho miluji. Vzala jsem ho do náruče, v tom tichu jsem se mu naklonila k uchu a spontánně jsem mu zašepkala: „Promiň, že jsem tam s tebou nebyla, promiň, že jsem tě nedržela za ruku a nechránila tě. Vždy jsem ti říkala, s maminkou se ti nikdy nic nemůže stát. Vrať se k nám, prosím, budeme na tebe s láskou čekat, tak dlouho, jak budeš potřebovat.“ Ta myšlenka se mi vryla do srdce a nesla v sobě slib, který jsem mu chtěla dát. Naposledy jsem si ho přitiskla k sobě políbila ho, položila na lůžko a přikryla, jak jsem to dělávala, když jsem ho ukládala ke spánku. Uvědomovala jsem si, že

je to naposledy, co ho vidím. Nechtěla jsem ho opustit. Vtom manžel se slzami v očích řekl: „Pojď, musíme už jít, syn tam na nás čeká.“

I když jsem se topila v bolesti, cítila jsem jeho přítomnost a jak mi odpovídá. Láska, kterou jsme sdíleli, byla silnější než smrt. V té tiché místnosti, v tom nevyslovitelném smutku, jsem věděla, že na něj nikdy nezapomenu a že naše spojení překročí i tu nejtemnější propast.

Když jsem poprvé zaslechla ten do morku kostí zdrcující hovor — že náš syn bojuje o život —, hned poté jsem volala své nejbližší přítelkyni a prosila ji, aby se se mnou modlila za něj, nasedla do auta a jela za námi do nemocnice. Nemusela jsem vysvětlovat. Věděla. Přijela, aby tu byla, aby nesla kus bolesti s námi.

Stejně tak, jako jsem volala jí, jsem okamžitě volala i své rodině. Sotva jsem dokázala dýchat, natož mluvit, ale věděla jsem, že jim musím zavolat. Že je potřebuju.

Když jsme otevřeli dveře a vyšli ze sálu, do očí mě okamžitě udeřilo světlo z chodby. A v tom tichém šumu jsem je spatřila — stála tam má kamarádka a držela za ruku mého staršího syna.

Jakmile mě můj syn zahlédl, pustil se jí a rozběhl se ke mně.

Když jsem ho viděla, jak běží ke mně, sevřelo se mi srdce takovou silou, že jsem na chvíli ztratila dech. Běžel ke mně, s těma velkýma očima plnýma nevinnosti a vlásky měl rozcuchané. Byl o rok a půl starší než jeho bráška. Skoro jako dvojčata. Vybavily se mi obrazy, jak spolu skotačili na zahradě, jak se honili kolem stolu, jak se smáli a povídali si svou vlastní řečí, které